

Rosalie

Direcció: Stéphanie Di Giusto **Guió:** Stéphanie Di Giusto, Alexandra Echkenazi, Sandrine Le Coustumer **País:** França **Durada:** 115 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Nadia Tereszkievicz, Benoît Magimel, Benjamin Biolay... **Música:** Hania Rani **Fotografia:** Christos Voudouris **Distribuïdora:** Karma Films **Estrena a Espanya:** 19/04/2024

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

França, 1870. La Rosalie no és pas una jove com les altres. Ella amaga un gran secret. Des que va néixer, el seu cos i la cara estan coberts de pèl i es veu obligada a dissimular-ho per evitar ser rebutjada. És el que es diu una dona barbuda. Però mai no va voler convertir-se en una atracció de fira. Un dia, l'amo d'un cafè amb massa deutes decideix casar-se amb ella pel seu dot, sense conèixer el seu secret. Però la Rosalie està cansada d'amagar-se i vol començar a ser vista com una dona tot i ser diferent. (FilmAffinity)

CRÍTICA

19/05/2023 - CANES 2023: Nadia Tereszkievicz i Benoît Magimel eleven una pel·lícula molt clàssica de Stéphanie Di Giusto sobre un tema increïblement difícil

De primeres, resulta força difícil no fregar-se els ulls amb incredulitat en assabentar-se que hi ha una pel·lícula que tracta sobre una dona barbuda en ple segle XIX. Dit això, *El hombre elefante*, de David Lynch, i *La parada de los monstruos*, de Tod Browning, per posar només un parell d'exemples destacats, van deixar clar en el seu moment que el gresol de les anomalies humanes pot donar lloc a grans obres cinematogràfiques. I encara que no és el cas de *Rosalie*, de **Stéphanie Di Giusto**, presentada a la secció Un Certain Regard de la 76a edició del **Festival de Canes**, la cineasta francesa ha superat el repte amb escriu a través del seu segon llargmetratge —el primer va ser *La bailarina*, que també es va presentar en aquesta mateixa secció de la Croisette el 2016— clàssic i ben controlat que explica una història d'amor suposadament impossible, protagonitzada per dos brillants intèrprets, **Nadia Tereszkievicz** i **Benoît Magimel**, amb menció especial per a la primera, que no només va tenir l'audàcia d'acceptar el paper en primera instància, sinó que també el va acabar interpretant amb una facilitat sorprenent.

"No facis això, t'humiliaran, els conec, són uns matons". Quan no posseeixes una aparença normativa, mostrar-te tal com ets pot resultar perillós, ja que corres el risc de despertar els instints propis d'una canalla de gossos que acorrals la presa. Però la por no sempre resideix on sembla, i la Rosalie (Nadia Tereszkievicz) no triga gaire a adonar-se'n a la Bretanya del 1870, quan el seu pare la ven a l'Abel (Benoît Magimel), l'amo d'un cafè que li dobla l'edat. L'Abel és un home honest que ha nascut en una època en què no es valora gaire les dones, un home que no té cap motivació recargolada per comprar-la, sinó simplement un deute que pagar al Barcelin (**Benjamin Biolay**), el propietari de la fàbrica local. El que l'Abel no s'espera és la sorpresa que l'indrà al començament de la nit de noces, i és que aquesta núvia tan jove, bella, pietosa i sensible pateix des que va néixer un desequilibri hormonal que fa que produeixi més borbollament del normal; fins i tot es pot detectar, si hom s'hi fixa bé, la silueta d'una barba que s'afaita cada dia.

L'Abel expressa el seu rebuig immediatament, fruit de la vergonya i un clar sentiment de pudor social. Aquesta és la condemna que li ha tocat complir des que va néixer a una Rosalie que somia amb ser estimada tal com és. Tot i això, ple de valentia, decideix fer una aposta amb un client del bar per emportar-se diners a casa i omplir de curiosos el cafè desert. I és que, en un mes, els del poble tindran l'oportunitat de veure una dona barbuda. No obstant això, un desafiament d'aquesta magnitud a la norma social sempre comporta conseqüències...

Rosalie constitueix tot un melodrama eminentment feminista que qüestiona els valors i les perspectives que delimiten de manera arbitrària la frontera entre allò que és humà i allò que certes persones podrien qualificar de monstruosos. Es tracta d'un límit (que també podria ser perfectament una metàfora de qualsevol altra gran diferència aparent) que Stéphanie Di Giusto explora amb sensibilitat, de manera que situa encertadament al centre de tot el seu plantejament una anàlisi minuciosa i profunda dels sentiments que fluctuen entre els dos personatges principals. La resta de l'elenc el completen les figures arquetípiques (el ximple i desagradable **Guillaume Guoix**, el propietari de la fàbrica **Benjamin Biolay**, que canvia el seu punt de vista en funció dels seus interessos econòmics, les noies més joves, que se senten temptades a admirar el valor de la Rosalie, etc.), i això no impedeix ni que ens quedem fascinats davant la banda sonora de violí i piano composta per **Hania Rani**, ni que ens emocionem a causa dels commovedors sentiments de la Rosalie i la dilació de l'Abel fins al meravellós final de la pel·lícula.

Fabien Lemerrier – cineuropa.org